

sobota 5. týdne v mezidobí

cyklus 1

1. čtení: Gn 3,9–24

Hospodin vykázal člověka ze zahrady Edenu, aby obdělával půdu.

Čtení z první knihy Mojžíšovy.

Hospodin Bůh zavolal na člověka a řekl mu: „Kde jsi?“

On odpověděl: „Slyšel jsem tvůj hlas v zahradě a bál jsem se, že jsem nahý, a proto jsem se skryl.“

Bůh řekl: „Kdopak ti pověděl, že jsi nahý? Jistě jsi jedl ze stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst!“

Člověk odpověděl: „Žena, kterou jsi mi dal, ta mi dala z toho stromu, a tak jsem jedl.“

Hospodin Bůh se zeptal ženy: „Cos to udělala?“

Žena odpověděla: „Had mě svedl, a tak jsem jedla.“

Tu řekl Hospodin Bůh hadovi: „Protože jsi to udělal, buď zlořečený mezi všemi krotkými i divokými zvířaty. Budeš se plazit po břichu a žrát prach po všechny dny svého života. Nepřátelství ustanovuji mezi tebou a ženou, mezi potomstvem tvým a jejím. Její potomstvo ti rozdrtí hlavu, zatímco ty budeš šlapat po jeho patě.“

K ženě řekl: „Rozmnožím útrapy tvých těhotenství; v bolestech budeš rodit své děti, ale přece budeš toužit po muži, a on ti bude vládnout.“

A člověku řekl: „Protože jsi uposlechl hlasu své ženy a jedl jsi ze stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst: Zlořečená buď země kvůli tobě, s námahou se z ní budeš živit po celý svůj život. Trní a bodláčí ti bude plodit, musíš se živit polními rostlinami. V potu tváře budeš jíst chléb, dokud se nevrátíš do hlíny, vždyť z ní jsi byl vzat. Ano, jsi prach a do prachu se vrátíš!“

Člověk dal své ženě jméno Eva, neboť se stala matkou všech živých.

Hospodin Bůh udělal člověku a jeho ženě kožené sukně a oblékl je do nich. Hospodin Bůh řekl: „Hle, člověk se stal jako jeden z nás tím, že zná dobro i zlo. Ať jen nyní nevztáhne svou ruku a nevezme si ještě ze stromu života, aby tím jídlem nebyl živ navěky.“

Vykázal ho tedy Hospodin Bůh ze zahrady Edenu, aby obdělával půdu, z níž byl vzat. Vyhnal člověka a postavil východně od zahrady Edenu cheruby a ostrý blýskající meč, aby střežili cestu ke stromu života.

Žl 90,2.3–4.5–6.12–13

Odp.: Pane, tys nám býval útočištěm od pokolení do pokolení!

Dříve než se zrodily hory, než povstala země a svět,
od věčnosti do věčnosti jsi ty, Bože!

Rozkazem vracíš člověka v prach
a pravíš: „Vraťte se, smrtelníci!“
Neboť tisíc let je v tvých očích
jako včerejší den, který minul,
a jako noční hlídka.

Uchvacuješ je, jsou jako ranní sen,
podobají se pučící trávě:
Zrána kvete a bují,
večer je skosena a vadne.

Nauč nás počítat naše dny,
ať dojdeme k moudrosti srdce.
Obrať se, Hospodine, jak dlouho ještě budeš čekat?
Slituj se nad svými služebníky!

cyklus 2

1. čtení: 1 Král 12,26–32; 13,33–34

Jorobeam dal zhotovit dva býčky ze zlata.

Čtení z první knihy Královské.

Jorobeam si řekl v srdci: „Teď by se mohla zase vrátit královská moc k Davidovu domu. Jestliže půjde tento lid do Hospodinova domu v Jeruzalémě, aby tam obětoval, obrátí se srdce těchto lidí k jejich pánu Rechabeamovi, králi judskému, a mne zabijí.“ Král se rozhodl, že dá zhotovit dva býčky ze zlata, a řekl lidu: „Dost už s tím putováním do Jeruzaléma, hle – tvůj Bůh, který tě vyvedl z egyptské země!“ Jednoho býčka postavil v Betelu a druhého dal do Danu. Tato věc se stala podnětem ke hříchu, neboť lidé putovali až do Danu k jednomu z těchto býčků.

Dal také vystavět svatyni na výšinách a ustanovil kněze z obyčejných lidí, kteří nebyli ze synů Leviho. Jorobeam také zavedl svátek v osmém měsíci, v patnáctém dni toho měsíce, podobný svátku v Judsku, a on sám obětoval na oltáři. Tak jednal v Betelu, že obětoval býčkům, které dal zhotovit, a ustanovil v Betelu kněze pro obětní výšiny, které zřídil.

Jorobeam se neobrátil ve svém zlém chování, ale pokračoval v ustanovování kněží z obyčejných lidí pro obětní výšiny. Kdo chtěl, toho posvětil, a stal se knězem na obětních výšinách. Toto jednání uvedlo Jorobeamův dům do hříchu a způsobilo jeho pád a vyhubení z povrchu země.

Žl 106,6–7a.19–20.21–22

Odp.: Pamatuj na nás, Hospodine, pro náklonnost k svému lidu.

Hřešili jsme jako naši otcové,
páchali jsme nepravost, jednali bezbožně.
Naši otcové v Egyptě
necháпали tvé divy.

Zhotovili si tele u Chorebu
a klaněli se modle ulité z kovu.
Zaměnili tak svoji Slávu
za sochu býka, který požírá trávu.

Zapomněli na Boha, který je zachránil,
který v Egyptě vykonal divy,
zázraky v Chámově zemi,
úžasné skutky u Rudého moře.

Zpěv před evangeliem: Mt 4,4b

Aleluja. Nejen z chleba žije člověk, ale z každého slova, které vychází z Božích úst. Aleluja.

Evangelium: Mk 8,1–10

Najedli se dosyta.

Slova svatého evangelia podle Marka.

V těch dnech byl s Ježíšem zase velký zástup a neměli co jíst. Zavalal si učedníky a řekl jim: „Je mi líto zástupu, protože už tři dni jsou se mnou a nemají co jíst. Když je pošlu domů hladové, cestou je opustí síly, vždyť někteří z nich jsou zdaleka.“

Jeho učedníci mu odpověděli: „Kde by kdo mohl tady v neobydleném kraji sehnat tolik chleba, aby je nasýtil?“

Zeptal se jich: „Kolik máte chlebů?“

Odpověděli: „Sedm.“

Rozkázal, aby se lid posadil na zem, vzal těch sedm chlebů, vzdal díky, lámal a dával učedníkům, aby je předkládali; předložili je tedy lidu. Měli také několik malých ryb. Požehnal je a řekl, aby i ty předkládali.

A najedli se dosyta a sesbíralo se ještě sedm košíků zbylých kousků. Těch lidí bylo na čtyři tisíce. Potom je propustil.

Hned pak vstoupil se svými učedníky na loď a připlul do dalmanutských končin.